

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s.**
sídlem Soběšická 820/156, Brno
zastoupen Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 17, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.7.2021, č.j. MZE-27295/2021-15111, sp. zn. 56VH23176/2019-15111,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 15.7.2021, č.j. MZE-27295/2021-15111, sp. zn. 56VH23176/2019-15111, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč k rukám
Mgr. Marka Vojáčka, advokáta, sídlem Na Florenci 2116/15, Praha, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného dne 15.7.2021, č.j. MZE-27295/2021-15111, sp. zn. 56VH23176/2019-15111, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“), ze dne 10.9.2019, č.j. KUJI 69177/2019, sp. zn. 1961/2018 Bi-17, kterým krajský úřad podle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 274/2001 Sb.“), zrušil povolení žalobce k provozování vodohospodářského majetku specifikovaného v rozhodnutí krajského úřadu ze dne 14.5.2004, č.j. KUJI 6705/2004 OLVHZ, KUJIP007J27B, ve znění navazujících rozhodnutí, a to:
 - majetku identifikační číslo majetkové evidence (dále jen „IČME“) 6105-688703-48460915-1/1 „Příváděcí řad Rytířsko-VDJ Luka nad Ji“, z něhož se vyčleňuje místní infrastrukturní majetek – vodojem Luka nový a vodovodní přívod označený v příloze rozhodnutí – situaci schéma vodovodu v Lukách nad Jihlavou červenou barvou a vodojem Luka starý. Společný majetek tvořící přívodní vodovodní řad Velký Beranov – Luka nad Jihlavou k vodojemu Luka – nový, vyjma vodojemu Luka nový, bude provozován nadále pod stávajícím IČME 6105-688703-48460915-1/1,
 - majetku IČME 6105-688703-48460915-1/2 „Vodovod Luka nad Jihlavou“.
2. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí krajský úřad odložil vykonatelnost rozhodnutí ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o povolení k provozování výše uvedeného majetku (vyjma majetku evidovaného pod IČME 6105-688703-48460915-3/2) pro nového provozovatele.
3. Důvodem, pro který krajský úřad zrušil povolení k provozování uvedeného vodohospodářského majetku, je skutečnost, že jeho vlastníkem je městys Luka nad Jihlavou. Podle krajského úřadu se v případě majetku IČME 6105-688703-48460915-1/1 jedná o společný majetek a místní infrastrukturní majetek, který je tvořen majetkem privatizovaným a majetkem, na který byly uzavřeny dohody o převodu hmotného majetku do roku 2000 (dohoda o převodu hmotného majetku ze dne 30.12.1997). Majetek IČME 6105-688703-48460915-1/2 pak tvoří privatizovaný majetek, majetek, na který byly uzavřeny dohody o převodu hmotného majetku do roku 2000 (dohoda o převodu hmotného majetku ze dne 27.12.2000), a majetek budovaný vlastní činností Svazu vodovodů a kanalizací Jihlavsko (dále jen „Svaz“) na základě dohody o převodu investorství ze dne 14.7.2010.
4. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil svým rozhodnutím ze dne 18.12.2019, č.j. 56571/2019-MZE-15111, které bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 31.3.2021, č.j. 31 A 32/2020-94, a to z důvodů nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí. V návaznosti na citovaný rozsudek žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že zamítl odvolání žalobce a Svazu a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

I. Shrnutí žalobní argumentace

5. Žalobce namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Pro zrušení povolení žalobce provozovat vodovod nebyly splněny podmínky dle § 6 odst. 7 zákona č.

274/2001 Sb.; žalobce prokázal, že má jak se Svazem, tak osobou zúčastněnou na řízení uzavřenou platnou smlouvu o provozu vodovodů a kanalizací, o nájmu vodovodů a kanalizací, o správě a rozvoji majetku vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu ze dne 17.12.1996, ve znění pozdějších dodatků (dále jen „provozní smlouva“), která byla dále prodloužena ve vztahu k majetku Svazu minimálně do 31.12.2025. Na základě této smlouvy provozuje žalobce majetek ve vlastnictví Svazu, majetek, který Svaz nabyl od státu na základě privatizace, dále vkladem od členských obcí do roku 2000 a který pořídil vlastní činností. Dále na základě této smlouvy žalobce provozuje majetek ve vlastnictví členských obcí Svazu, které od roku 2001 obce vkládají do hospodaření Svazu. Majetek, který Svaz vlastní nebo s nímž hospodaří, se dále dělí na tzv. místní infrastrukturní majetek a společný infrastrukturní majetek.

6. Žalovaný se podle žalobce nepřekoumatelným a nezákonným způsobem vypořádal s otázkou vlastnického práva k předmětnému vodohospodářskému majetku, když dovodil, že vlastníkem je městys Luka nad Jihlavou, aniž by došlo mezi obcí a Svazem k řádnému majetkovému a finančnímu vypořádání.
7. Vycházely-li správní orgány z rozhodnutí krajského úřadu ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019, žalobce poukazuje na to, že uvedené rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 31.3.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, který vyslovil, že pokud jde o majetek, který byl předmětem dohod o převodu investorství a předmětem dohod o převodu majetku do vlastnictví Svazu do 2001, jedná se o majetek, který je stále ve vlastnictví Svazu. Pokud jde o majetek privatizovaný, ten se nikdy ve vlastnictví obce nenacházel, neboť jej Svaz nabyl od státu, což plyne i z rozhodnutí krajského úřadu ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019, a rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31.3.2021, č.j. 31 A 120/2019-404. Žalobce přitom v odvolání namítal, že krajský úřad zrušil povolení k provozování vodojemu Luka – Starý, jenž byl rovněž nabyt od státu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný absolutně rezignoval na posouzení vlastnického práva k privatizovanému majetku a odkázal pouze na rozhodnutí krajského úřadu ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019, z něhož však plyne opak.
8. Pokud žalovaný a krajský úřad odkazovali na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, tak námitky žalobce, že jej nelze v posuzované věci aplikovat, žalovaný opět pominul.
9. Žalobce rovněž s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2018, č.j. 26 Cdo 4497/2017-337, argumentuje ve prospěch závěru, že i kdyby byl předmětný majetek ve vlastnictví obce, tak by práva a povinnosti pronajímatele z provozní smlouvy ex lege přešly na osobu zúčastněnou na řízení a provozní smlouva tak byla stále platná.
10. Žalobce rovněž podrobnou argumentací dovozuje, že odstoupení obce Luka nad Jihlavou od provozní smlouvy nemohlo být učiněno platně.
11. Svoji argumentaci žalobce doplnil v podání ze dne 4.7.2022, v němž poukázal na navazující vývoj věci, kdy správní orgány podle žalobce setrvaly ignorují rozsudky správních soudů týkající se dané problematiky. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí krajského úřadu zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

12. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné a navrhuje zamítnutí žaloby. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Posouzení věci

13. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
14. Zdejší soud s ohledem na souvislost posuzovaných právních otázek v této věci a ve věcech sporů téhož žalobce a téhož žalovaného evidovaných u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 A 160/2020 a pod sp. zn. 62 A 24/2021 se zohledněním zásady procesní ekonomie rozhodoval ve všech těchto věcech současně, tudíž v nyní posuzované věci přednostně (§ 56 odst. 1 s.ř.s.).
15. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. V posuzované věci není sporu o tom, že městys Luka nad Jihlavou ukončila své členství ve Svazu ke dni 1.1.2015. Sporné je splnění zákonných podmínek pro zrušení povolení k provozování části vodohospodářského majetku podle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb. z důvodu nesplnění podmínek podle § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb. a s tím související otázka, zda městys Luka nad Jihlavou je, resp. zda se po vystoupení se Svazu stal, vlastníkem majetku specifikovaného v prvostupňovém rozhodnutí a zda tak na něj mohla přejít práva a povinnosti z provozní smlouvy. Mezi účastníky řízení přitom není sporu o tom, že nyní posuzovaná věc se netýká kategorie majetku s právem hospodaření Svazu, který po celou dobu zůstával ve vlastnictví členských obcí Svazu (výrok I. rozhodnutí krajského úřadu ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019).
17. Podle § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb. vydá krajský úřad povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace jen osobě, která je vlastníkem vodovodu nebo kanalizace nebo s vlastníkem vodovodu nebo kanalizace uzavřela smlouvu, která ji opravňuje vodovod nebo kanalizaci provozovat; v případě, že vodovod nebo kanalizace provozně souvisí s vodovody nebo kanalizacemi jiných vlastníků, musí být doloženo, že s nimi má vlastník uzavřenou písemnou dohodu podle § 8 odst. 3 tohoto zákona.
18. Podle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb. zruší krajský úřad rozhodnutím povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace v případě, že provozovatel již nesplňuje podmínky pro vydání povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace uvedené v odstavci 2 písm. a), b) nebo c). O zrušení povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace krajský úřad neprodleně informuje ministerstvo.
19. Podle § 160 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), mohou veřejnoprávní korporace, jiné právnické osoby zřízené zákonem a právnické a fyzické osoby, pokud vykonávají zákonem nebo na základě zákona svěřenou působnost v oblasti veřejné správy, za účelem plnění svých úkolů vzájemně uzavírat veřejnoprávní smlouvy.

20. Podle § 49 odst. 1 a 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“), mají obce právo být členy dobrovolného svazku obcí za účelem ochrany a prosazování svých společných zájmů. Obce mohou vytvářet svazky obcí, jakož i vstupovat do svazků obcí již vytvořených. Členy svazku obcí mohou být jen obce.
21. Podle § 50 odst. 2 zákona o obcích jsou přílohou smlouvy o vytvoření svazku obcí jeho statuty, v nichž musí být uvedeno název a sídlo členů svazku obcí, název a sídlo svazku obcí a předmět jeho činnosti, orgány svazku obcí, způsob jejich ustavování, jejich působnost a způsob jejich rozhodování včetně určení nejméně tříčlenného orgánu svazku obcí, který schvaluje účetní závěrku svazku obcí sestavenou k rozvahovému dni podle zákona o účetnictví, majetek členů svazku obcí, který vkládají do svazku obcí, zdroje příjmů svazku obcí, práva a povinnosti členů svazku obcí, způsob rozdělení zisku a podíl členů na úhradě ztráty svazku obcí, podmínky přistoupení ke svazku obcí a vystoupení z něj, včetně vypořádání majetkového podílu, obsah a rozsah kontroly svazku obcí obcemi, které svazek obcí vytvořily.
22. Podle čl. 8.1 stanov Svazu hospodáří svazek s vodohospodářským majetkem, ke kterému nabyl vlastnické právo do 31.12.2000, a s majetkem, který získal svou vlastní činností po 31.12.2000. Dále hospodáří s majetkem, který ze svého majetku vložily do svazku jeho členské obce podle stanov svazku po 31.12.2000 v souladu s ustanovením § 38 zákona č. 250/2000 Sb. a § 85 zákona č. 128/2000 Sb. v platném znění.
23. Podle čl. 8.4 stanov Svazu vede svazek odděleně evidenci majetku sloužícího k zásobování vodou, odvádění a čištění odpadních vod (dále jen infrastrukturní majetek). Evidence je vedena podle níže uvedených skupin majetku a jednotlivých členských obcí:
- a) majetek nabytý do vlastnictví do 31.12.2000:
- majetek získaný na základě Dohody o bezúplatném převodu majetku mezi svazkem a Fondem národního majetku Praha
 - majetek získaný na základě převodů podle zák. č. 92/1991 Sb. a č. 171/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů
 - převodem od obcí podle § 20a odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů
 - majetek získaný na základě darovacích, kupních či jiných smluv o převodu vlastnického práva
 - majetek nabytý vlastní činností
- b) majetek nabytý svou vlastní činností po 31.12.2000 (§ 38 zákona č. 250/2000 Sb.)
- c) majetek, který do hospodaření svazku vložily ze svého vlastního majetku členské obce po 31.12.2000 a který zůstává ve vlastnictví těchto obcí podle ustanovení § 38 zákona č. 250/2000 Sb.
- d) infrastrukturní majetek svazku se dále dělí na:
- společný infrastrukturní majetek, uvedený v příloze č. 2 těchto stanov dle stavu ke dni 31.10.2001, který bude průběžně aktualizovaný způsobem uvedeným v čl. 18 stanov. Příloha č. 2 je nedílnou součástí těchto stanov.
 - místní infrastrukturní majetek, tj. takový, který slouží pouze jedné obci
24. Podle čl. 8.5 stanov Svazu svazek hospodáří s majetkem, ke kterému nabyl a nabude vlastnické právo a dále s majetkem, který členské obce z vlastního majetku vložily do

svazku a do hospodaření svazku. Majetek vložený obcí do hospodaření svazku zůstává ve vlastnictví obce. Vložením majetku obcí do hospodaření svazku přecházejí na svazek veškerá práva s výhradou majetkových práv, která jsou vyhrazena dle § 85 zákona o obcích zastupitelstvu obce. Rozsah majetkových práv přenesených na svazek bude specifikován ve smlouvě o vkladu majetku do hospodaření.

25. Podle čl. 8.7 stanov Svazu v případě, že majetek svazek neprovozuje sám, uzavírá ke splnění povinností dle čl. 8.6 stanov, v souladu s ustanoveními zákona o zadávání veřejných zakázek v platném znění, zejména na:
 - nájem a provozování vodárenských a kanalizačních zařízení s tím, kdo vlastní oprávnění dle platných předpisů
 - projektovou přípravu a zabezpečení staveb vodárenských a kanalizačních zařízení a ČOV s tím, kdo vlastní příslušné oprávnění k této činnosti
 - zajištění inženýrsko-investorské činnosti, stavební dozor, právní pomoc, vedení účetnictví, daňové poradenství a smlouvy na výkon jiných činností.
26. Podle čl. 12.4 písm. a) stanov Svazu může obec ze svazku vystoupit podle projevu své vůle na základě rozhodnutí zastupitelstva obce, které bude doručeno předsednictvu do 14 dnů od rozhodnutí zastupitelstva; písemné oznámení musí být doručeno nejpozději do 30.6. (včetně) kalendářního roku. Členství může být ukončeno nejdříve k 1.1. následujícího kalendářního roku. Smlouvy o finančním vypořádání mezi vystupující obcí a svazkem musí být vypořádány nejpozději do 1 měsíce ode dne zániku členství. Pokud nedojde k uzavření smluv o majetkovém vypořádání v daném termínu z důvodů na straně vystupující obce, zaplatí obec smluvní pokutu ve výši ročního členského příspěvku pro příslušný rok. Pokud nedojde k uzavření smluv z důvodů ze strany svazku, je svazek povinen plnit povinnosti dané stanovami tak, jako by byla vystupující obec právoplatným členem svazku. Stejná ustanovení platí i při vyloučení obce ze svazku valnou hromadou.
27. Podle čl. 12.6 stanov Svazu vystoupí-li obec dle čl. 12.4 písm. a) ze svazku, je svazek povinen obci vrátit vložený majetek a majetek, který byl do svazku převeden dle privatizačního projektu, včetně technického zhodnocení na tomto majetku provedeném a majetek pořízený pro potřeby obce s jejím finančním příspěvem, avšak bez podílu na společném zařízení vodovodů a kanalizací, jehož seznam je uveden v příloze č. 2 stanov. Tento majetek je nedělitelný a zůstává majetkem svazku. Seznam společného majetku nelze rozšířit o další majetek bez souhlasu zastupitelstva obce, o jejíž majetek by se seznam rozšiřoval.
28. Podle čl. 12.7 stanov Svazu u místního infrastrukturního majetku, který byl vybudován a vložen do svazku v době členství obce ve svazku, musí obec provést při vystoupení ze svazku finanční vypořádání v závislosti na zdrojích, ze kterých bylo vodárenské nebo kanalizační zařízení vybudováno. Obec je povinna finančně vypořádat jen tu část, kterou na vybudování zařízení přispěl svazek nad podíl investičních prostředků příslušející obci dle vloženého majetku. V případě, že náklady na pořízení věci byly hrazeny z úvěru, uhradí vystupující obec i úroky z tohoto úvěru. Dále je obec povinna poukázat svazku finanční prostředky ve výši DPH, vyměřené v souvislosti s převodem místního infrastrukturního majetku.
29. Podle čl. 12.8 stanov Svazu je při vypořádání společného infrastrukturního majetku je povinna vystupující obec uhradit svazku zbývající část úvěru, jímž je tento majetek zatížen.

Podíl obce bude vypočten takto: zůstatková hodnota úvěru včetně úroku se vydělí celkovým počtem obyvatel všech členských obcí svazku a tato částka se vynásobí počtem obyvatel vystupující obce.

30. Pokud jde o kategorie vodohospodářského majetku, k němuž podle názoru správních orgánů již žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro jeho provozování, tak (jak ostatně plyne z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů) má se jednat o majetek, který byl jednak předmětem dohod o převodu movitého majetku a dále předmětem dohod o převodu investorství. Dále správní orgány rovněž bez bližší identifikace a úvah hovoří o majetku Svazem privatizovaném a odkazují v tomto směru na rozhodnutí krajského úřadu ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019.
31. K věci je třeba předeslat, že výrokem I. rozhodnutí krajského úřadu ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019, krajský úřad žalovaný uložil Svazu povinnost předat městyse Luka nad Jihlavou blíže specifikovaný majetek v jeho vlastnictví. Výrokem II. určil vlastnické právo městyse Luka nad Jihlavou k blíže specifikovanému majetku, u něhož došlo při jeho budování k převodu investorství na Svaz. Výrokem III. zamítl návrh městyse Luka nad Jihlavou na určení vlastnického práva k majetku převedeného na Svaz a privatizovaného majetku. Výrokem IV. uložil Svazu povinnost předat ve výroku II. specifikovaný majetek městyse Luka nad Jihlavou. Výrokem V. uložil Svazu předat městyse Luka nad Jihlavou blíže specifikovaný majetek převedený na Svaz a privatizovaný majetek. Výrokem VI. uložil Svazu povinnost vydat ve výroku vyjmenované evidence k majetku uvedenému ve výrocích I., II. a V.
32. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, byl zrušen výše uvedené výroky II., IV., V., VI. a VII. (výrok o náhradě nákladů řízení) rozhodnutí krajského úřadu.
33. Pokud jde o námitku, že se žalovaný opět nevypořádal s řadou argumentů žalobce, tak v tom dává zdejší soud žalobci za pravdu; argumentace žalovaného se v řadě ohledů s dílčí argumentací žalobce uplatněnou v odvolání nikterak nevyrovnává nebo je velmi strohá, nicméně je zřejmé, že žalovaný na rozdíl od svého předchozího rozhodnutí v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31.3.2021, č.j. 31 A 32/2020-94, některé nosné důvody svého rozhodnutí zdůvodnil, byť ne s takovou mírou podrobnosti, jaká by měla odpovídat odvolacím námitkám. Zdejší soud má proto za to, že pokud jde o samotné nosné důvody, o něž se rozhodnutí správních orgánů opírají, je možné je (i s ohledem na zásadu procesní ekonomie) z části věcně přezkoumat, aniž by bylo třeba věc žalovanému vracet pouze k dalšímu podrobnému vypořádání každého dílčího argumentu žalobce; ty se totiž odvíjejí od nesouhlasu žalobce s tím, že předmětný vodohospodářský majetek, kterého se zrušení povolení k provozování týká, je ve vlastnictví městyse Luka nad Jihlavou, a na to navazujícím závěrem správních orgánů, že došlo k platnému odstoupení od provozní smlouvy městysem. K těmto závěrům správních orgánů nic nebrání zdejšímu soudu se vyjádřit.
34. Žalovaný ve svém rozhodnutí, pokud jde o jeho základní nosné důvody, uvedl, že šetřením v Moravském zemském archivu bylo zjištěno, že smlouvy o převodu hmotného majetku nebyly schváleny zastupitelstvem městyse Luka nad Jihlavou. Z toho žalovaný dovodil, že k žádnému převodu vlastnického práva nedošlo, dohody o převodu hmotného majetku jsou neplatné a majetek zůstal ve vlastnictví městyse. Žalovaný rovněž na několika místech

napadeného rozhodnutí odkázal na rozhodnutí krajského úřadu ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019. Žalovaný dále vyšel z toho, že na majetek pořízený Svazem na základě dohod o převodu investorství je třeba pohlížet jako na majetek vložený do Svazu v době od 1.1.2001, tedy jako na majetek, k němuž svědčilo vlastnické právo městysi Luka nad Jihlavou. To podle žalovaného plyne jak z formulace v těchto dohodách, že „Svaz Jihlavsko zajistí kompletní realizaci předmětné stavby a po jejím dokončení ji zařadí do majetku Městysi Luka nad Jihlavou vloženého ve Svaz Jihlavsko“, tak z již zrušeného usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, které bylo sice zrušeno, ovšem pro nepřislušnost civilního soudu, nikoliv z věcných důvodů. Pokud jde o vlastnictví vodojemu Luka „starý“, tak přestože je v katastru nemovitostí jako vlastník uveden Svaz, je podle žalovaného zřejmé, že tento zápis již není správný. Z pravomocného rozhodnutí krajského úřadu ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019, podle žalovaného plyne, že Svaz má předat městysi Luka nad Jihlavou i vodojem Luka „starý“, který je privatizovaným majetkem. Žalovaný dále podrobnou argumentací dovodil, že městys platně odstoupil od provozní smlouvy z důvodu neplacení nájemného žalobcem, kdy žalovaný mimo jiné odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2018, č.j. 26 Cdo 4497/2017-337.

35. K tomu zdejší soud uvádí, že již bylo opakovaně judikováno, že vypořádání majetkového podílu členské obce po vystoupení ze Svazu představuje její nárok vycházející z právních vztahů založených na základě veřejného práva a vyplývající z veřejnoprávní smlouvy; o takovém nároku je příslušný rozhodnout v případě sporu správní orgán, nikoli soud v civilním řízení (§ 169 správního řádu, § 4 odst. 1 s.ř.s., srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2018, č.j. 10 As 213/2014-187, a ze dne 14.2.2018, č.j. 10 As 258/2017-176, č. 3725/2018 Sb. NSS, či usnesení zvláštního senátu ze dne 25.2.2016, č.j. Konf 10/2015-11, a ze dne 19.6.2018, č.j. Konf 9/2018-8). Zdejší soud již opakovaně vyslovil, že úplná podoba (mechanismus) vypořádání majetkové účasti obce ze stanov Svazu nevyplývá, **a proto bude podstatný právě způsob vypořádání majetkové účasti vystoupivších obcí a Svazu, ať již dohodou stran, či správním orgánem řešícím spor z veřejnoprávní smlouvy**; k postupu při vypořádání majetku Svazu zdejší soud odkazuje zejména na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29.8.2019, č.j. 29 A 54/2014-314, podle něhož vyjde-li najevo, že spor mezi účastníky spočívá v nutnosti provést vypořádání, je v zájmu všech účastníků (a v zájmu právní jistoty), aby veškeré související vzájemné sporné nároky byly předmětem jednoho (společného) sporného řízení o tomto vypořádání. Naopak nemá praktického smyslu trvat na tom, aby v případě sporu byly všechny dílčí sporné nároky nutně uplatňovány v samostatných a na sobě nezávislých řízeních. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že na nyní posuzovanou věc proto nedopadají závěry usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, vyslovené v civilním řízení; správní soudy poté rovněž v navazující judikatuře dospěly k opačným závěrům, jak bude rozvedeno níže.
36. Předně jde o již citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, kterým bylo zrušeno rozhodnutí krajského úřadu ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019, z něhož správní orgány v nyní posuzované věci, pokud jde o kategorie majetku vloženého do Svazu (kromě majetku obcí s právem hospodaření, kterého se týkal výrok I. uvedeného správního rozhodnutí), v otázce vlastnictví městysi Luka nad Jihlavou mimo jiné vycházely; dále jde kupř. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20.7.2021, č.j. 31 A 103/2019-233, podle něhož *„pravidla obsažená v čl. 12.6 až 12.8 je nutno chápat nikoliv*

jako přímé nároky obcí či svazku při ukončení členství, nýbrž jako (neúplný) mechanismus vypořádání majetkové účasti obce ve svazku. Konkrétní nároky tedy nelze dovozovat přímo z těchto pravidel, nýbrž až z provedeného vypořádání, které může mít formu smlouvy nebo rozhodnutí krajského úřadu... přičemž neshoda i ohledně relativně marginální části závazku může vést k tomu, že smluvní jednání nepovedou k úspěšnému konci. V tu chvíli existuje jediná možnost, jak majetkovou účast vystupující obce na svazku vypořádat, a to je autoritativní rozhodnutí správního orgánu (žalovaného).... Jeho úkolem totiž není pouze deklarovat povinnosti uvedené ve stanovách, nýbrž komplexně vypořádat majetkovou účast obce na svazku, a tím plně nabrát smlouvu o majetkovém (popř. finančním) vypořádání. Obsahem této smlouvy přitom bezesporu taktéž není toliko deklarace již existujících povinností, nýbrž konstituování nových práv a povinností, včetně převodu vlastnického práva ...“.

37. Z již citovaného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, který se týkal přímo poměrů městyse Luka nad Jihlavou a Svazu, dále plyne, že: „Z povahy věci přitom může být předmětem vypořádání pouze **majetek, který je ve vlastnictví svazku (žalobce)**. Právě tento majetek totiž tvoří podstatu podílu obce na svazku. Majetek ve vlastnictví obce, se kterým měl svazek pouze oprávnění hospodařit, není potřeba nijak vypořádávat (tj. transformovat podíl ve vlastnické právo k tomuto majetku). Tento majetek zůstává ve vlastnictví obce a svazek pouze ztrácí právo s tímto majetkem hospodařit.“ Pokud jde o kategorie majetku vloženého do Svazu, tak Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, zdůraznil, že je „...nutno upozornit na skutečnost, že stanovy rozlišují mezi **majetkem vloženým do žalobce a majetkem vloženým do hospodaření žalobce** (viz např. čl. 8.4 a 8.5). ...majetek vložený do žalobce totiž podle názoru soudu představuje pouze formálně vytvořenou kategorii majetku, který má být sice odděleně evidován, ale je toliko podmnožinou větší skupiny majetku ve vlastnictví žalobce. **„Vložení do žalobce“ nepředstavuje žádný speciální soukromoprávní titul, stanovy pouze pro majetek formálně zařazený do této kategorie stanoví určitá pravidla.** Z hlediska stanov není rozhodné, z jakého titulu se žalobce stal vlastníkem tohoto majetku, podstatné je pouze to, že stanovy, smlouva či jiné relevantní právní jednání stanovilo, že má být daný majetek do uvedené kategorie zařazen.“ (zvýrazněno zdejším soudem).
38. V nyní posuzované věci se závěry ohledně vlastnictví vodohospodářského majetku specifikovaného prvostupňovým rozhodnutím nemohou opírat o rozhodnutí krajského úřadu ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019, které bylo zrušeno již v době vydání napadeného rozhodnutí, a to právě z důvodu nesprávného posouzení otázky jeho vlastnictví, stejně tak se nemohou opírat o eventuální fyzické předání předmětného majetku v návaznosti na rozhodnutí krajského úřadu ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019 (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 17.3.2022, č.j. 62 A 155/2020-181).
39. Vedle toho neobstojí ani právní názor žalovaného (a prvostupňového orgánu) ve vztahu k majetku vloženému do Svazu na základě dohod o převodu majetku a dle dohod o investorství, který žalovaný ve vztahu k poměrům obcí vystoupivších ze Svazu zastává. Uvedenými otázkami se již Krajský soud v Brně opakovaně zabýval a ve světle již judikovaných závěrů nemůže zdůvodnění žalovaného obstát.
40. Krajský soud v Brně se v rozsudku ze dne 20.7.2021, č.j. 31 A 103/2019-233, zabýval povahou dohod o převodu movitého majetku z obcí na Svaz a mimo jiné uvedl, že zda takovou dohodou došlo k standardnímu převodu vlastnického práva k předmětnému majetku na Svaz. Podle citovaného rozsudku je předmětem dohody převod vlastnictví z

majetku předávajícího (v odkazované věci se jednalo o obec Bítovčice) do vlastnictví přebírajícího. Dohoda zároveň obsahuje prohlášení Svazu, že daný majetek přijímá do svého výhradního vlastnictví. Samotná dohoda nikterak nenaznačuje, že by na Svaz byla převáděna pouze určitá práva. **Předmětná dohoda obsahuje naopak zcela standardní ustanovení o převodu vlastnického práva.** Stanovy Svazu zjevně počítají s nabýváním majetku do výlučného vlastnictví Svazu a nikterak nebrání tomu, aby Svaz takový majetek úplatně či bezúplatně nabyl přímo od členských obcí. Ze samotných stanov proto nelze dovozovat, že by Svaz od členských obcí mohl nabývat majetek toliko „neúplně“; pokud by takový důsledek byl skutečně zamýšlen, byl by ve stanovách jednoznačně vyjádřen. Za takové vyjádření nelze podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20.7.2021, č.j. 31 A 103/2019-233, považovat pravidlo o vrácení majetku obci. Jedná se toliko o pravidlo pro vypořádání majetkové účasti obce na Svazu. Termín „vrátit“ je použit pouze z důvodu, že se jedná o majetek, který byl na Svaz převeden právě od členské obce, a je tím tudíž zdůrazňován princip, že vypořádání neplní toliko účetní (finanční) účel, nýbrž že mají obce zájem na vrácení konkrétního majetku, neboť tento konkrétní majetek má pro ně zvláštní význam. Uvedený termín nijak nevypovídá o tom, jaký právní institut je k vrácení využit. Tímto právním institutem může být buďto smlouva o majetkovém vypořádání nebo konstitutivní rozhodnutí žalovaného o vypořádání (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20.7.2021, č.j. 31 A 103/2019-233). Jak zdejší soud ověřil ve správním spisu, obsah dohod o převodu majetku (z obce na Svaz) v nyní posuzované věci je koncipován shodně („předmětem dohody je převod vlastnictví z majetku předávajícího do vlastnictví přebírajícího“), tudíž závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20.7.2021, č.j. 31 A 103/2019-233, plně dopadají na nyní posuzovanou věc; na uvedený majetek jako majetek Svazu ostatně nahlížel Krajský soud v Brně i v rozsudku ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404.

41. Pokud jde o otázku platnosti dohod o převodu hmotného majetku uzavřených mezi osobou zúčastněnou na řízení a Svazem, tak názor žalovaného, že dohody jsou neplatné z toho důvodu, že nebyly odsouhlaseny zastupitelstvem obce (jako tomu bylo v řadě případů obcí, které se staly členy Svazu), není správný a je v rozporu se závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13.8.2021, č.j. 29 A 237/2019-65, který se již touto otázkou zabýval a uvedl: *„Pokud jde o otázku, zda pro vznik členství ve svazku obcí bylo nutné, aby zastupitelstvo žalobce schválilo smlouvu o vytvoření svazku obcí společně se stanovami, tak podle krajského soudu z tehdy účinné právní úpravy neplyne, že by pro členství žalobce ve svazku obcí bylo nutné, aby tak zastupitelstvo učinilo. Ke vzniku SVAK Jihlavsko, stejně jako k přijetí usnesení zastupitelstva žalobce, kterým bylo schváleno členství žalobce ve SVAK Jihlavsko, došlo za účinnosti „starého“ zákona o obcích, který předmětnou problematiku upravoval. Podle § 36 odst. 1 písm. l) zákona o obcích platilo, že „[o]becnímu zastupitelstvu je vyhrazeno: rozhodovat o členství obce ve svazku a o vystoupení z tohoto svazku, o účasti obce v mezinárodních sdruženích místních orgánů a o členství obce v právnických osobách s mezinárodním prvkem.“ Tímto se právní úprava vzniku členství ve svazku obcí lišila od úpravy v novém zákoně o obcích, dle jehož § 84 odst. 2 písm. f) platí, že „[z]astupitelstvu obce je vyhrazeno rozhodovat o založení nebo rušení právnických osob, schvalovat jejich zakladatelské listiny, společenské smlouvy, základací smlouvy a stanovy a rozhodovat o účasti v již založených právnických osobách.“ Krajský soud přitom § 36 odst. 1 písm. l) zákona o obcích považuje za speciální k § 36 odst. 1 písm. d) zákona o obcích, neboť přestože svazek obcí byl podle tehdy účinné právní úpravy zájmovým sdružením právnických osob, a jako takový byl taktéž podle §*

20i zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, v rozhodném znění, považován za právnickou osobu, zákonodárce se rozhodl vymezit pravomoc zastupitelstva rozhodovat o členství ve svazku obcí zvlášť. Členství ve svazku obcí tak zákonodárce zjevně považoval za kvalitativně odlišné od založení či členství v právnické osobě. Jak upozornil již žalovaný v napadeném rozhodnutí, až „nový“ zákon o obcích, tj. zákon č. 128/2000 Sb., o obcích [ve znění účinném do 31. 12. 2006 v § 84 odst. 2 písm. f), a ve znění účinném od 1. 1. 2007 v § 84 odst. 2 písm. e)], výslovně stanovil, že zastupitelstvu obce je vyhrazeno rozhodovat o založení nebo rušení právnických osob, schvalovat jejich zakladatelské listiny, společenské smlouvy, zakládací smlouvy a stanovy a rozhodovat o účasti v již založených právnických osobách. Podle současné právní úpravy by tak dle krajského soudu bylo zjevné, že starosta žalobce jednal nad rámec jemu svěřených pravomocí, pokud by bez souhlasu zastupitelstva podepsal zakladatelskou listinu svazku obcí. Předmětné jednání starosty žalobce ovšem takto nelze hodnotit prizmatem předchozí, tehdy platné a účinné právní úpravy, tedy zákona o obcích. Přechozí právní úprava totiž explicitně nevyžadovala, aby obec schválila zakladatelskou smlouvu a stanovy svazku obcí k tomu, aby mohlo vzniknout její členství v takovém svazku (shodně viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 2. 2020, č. j. 62 A 276/2017-169). Tato skutečnost však dle krajského soudu v žádném případě ani v době účinnosti zákona o obcích nevyklučovala, aby si zastupitelstvo obce předtím, než přistoupí k rozhodnutí o členství ve svazku obcí, vyžádalo veškeré podklady, nezbytné pro řádné a kvalifikované rozhodnutí o tom, zda k členství ve svazku obcí přistoupit či nikoliv... V nyní projednávané věci má krajský soud za to, že zastupitelstvo žalobce na zasedání dne 25. 6. 1993 jednoznačně (se souhlasem všech přítomných zastupitelů) rozhodlo o členství žalobce v SVAK Jihlavsko, přičemž starosta žalobce následně byl oprávněn podniknout veškeré nezbytné kroky k realizaci takto projevené vůle.“ Zdejší soud se s citovaným právním názorem plně ztotožňuje a v jeho světle tudíž rozhodnutí žalovaného v tomto nosném důvodu nemůže obstát. Závěr žalovaného, že majetek vložený do Svazu na základě dohod o převodu majetku byl a je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, tudíž není správný. Pokud jde o majetek vložený na základě dohod o převodu majetku, tak k tomu zdejší soud uzavírá, že pouze tím, že městys Luka nad Jihlavou ze Svazu vystoupil, vlastnické právo k majetku, který byl předmětem těchto dohod, zpět nenabyl.

42. Pokud jde dále o majetek vložený do Svazu na základě dohod o investorství, tak i povaha těchto smluv a kategorie tohoto majetku již byla vyřešena. Předmětem těchto dohod byl převod investorství z obce na Svaz v rámci zajištění a realizace konkrétních staveb, včetně předání stavební dokumentace. Svaz byl dle této dohody povinen zajistit kompletní realizaci stavby a po jejím dokončení ji zařadit do majetku obce vloženého do Svazu. Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, „Jedním z případů majetku vloženého do žalobce je i majetek, který byl předmětem smluv o převodu investorství. Tyto smlouvy výslovně stanovily, že daný majetek má být do uvedené kategorie zařazen. I s ohledem na výše uvedené proto nelze z daného smluvního ustanovení dovozovat, že by vlastníkem tohoto (v budoucnu vzniklého) majetku byla osoba zúčastněná na řízení. Naopak z povahy investorství (které bylo na žalobce převedeno) v daném případě nutně plynulo, že to byl žalobce, kdo se před vznikem věci stal stavebníkem, kdo výstavbu dále financoval, kdo byl ve smluvním vztahu se zhotovitelem a komu bylo dílo předáváno. Soud proto nevidí žádný důvod pro to, aby na vlastnictví k takové věci bylo nahlíženo odlišně od případů, kdy byl žalobce investorem od počátku. Předmětný majetek nemohl být vložen do hospodaření žalobce osobou zúčastněnou na řízení z prostého důvodu, že osoba zúčastněná na řízení nikdy nebyla vlastníkem takové věci. Osoba zúčastněná na řízení se přitom nemusí nijak cítit touto právní

kvalifikací jakkoliv poškozena, neboť byt' není vlastníkem věci (a nepostačuje tedy rozhodnout „pouze“ o jejím vydání či vyklizení), stále má nárok na vypořádání dle pravidla obsaženého v čl. 12.6 stanov. Nutnost vypořádat daný majetek přitom považuje soud za spravedlivé řešení i s ohledem na nutnost provést zároveň finanční vypořádání dle čl. 12.7 stanov. Společná aplikace obou článků totiž vede k tomu, že bude zohledněno, jakou měrou do daného majetku investoval žalobce a jakou měrou naopak osoba zúčastněná na řízení.“ (v této věci byl v procesní pozici žalobce Svaz a v pozici osoby zúčastněné na řízení městys Luka nad Jihlavou). Městys Luka nad Jihlavou, pokud jde o majetek, který byl předmětem dohod o převodu investorství, tudíž nikdy nebyl a není vlastníkem předmětného majetku; tím je ve světle výše citovaného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, Svaz.

43. Z obsahu napadeného rozhodnutí v této souvislosti dále plyne, že žalovaný mimo jiné i s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2018, č.j. 26 Cdo 4497/2017-337, dovodil, že městys Luka nad Jihlavou platně odstoupil od provozní smlouvy. Tato právní otázka je však s ohledem na skutečnost, že pro věc podstatnou (předběžnou) otázku vlastnictví předmětného majetku vyřešily správní orgány nesprávně a nezákonně, bez významu. S ohledem na povahu vodohospodářského majetku (nešlo o kategorii majetku s právem hospodaření Svazu) nemohl městys Luka nad Jihlavou vstoupit ve vztahu k majetku vloženému na základě dohod o převodu majetku a dohod o převodu investorství pouze na základě vystoupení ze Svazu do pozice (práv) pronajímatele, neboť vlastníkem tohoto majetku zůstal Svaz. Ani tento nosný důvod napadeného rozhodnutí tudíž nebyl žalovaným posouzen správně.
44. K věci je vhodné poznamenat, že rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2018, č.j. 26 Cdo 4497/2017-337, se týkal sporu statutárního města Jihlava a VODÁRENSKÉ AKCIOVÉ SPOLEČNOSTI, a.s. (žalobce v nyní posuzované věci) v civilním soudnictví. V citovaném rozsudku Nejvyšší soud uvedl, že *„V posuzovaném případě nebyla zpochybněna správnost právního názoru, že v důsledku zániku členství ve Svazu ke dni 31. prosince 2012 vstoupil dovolatel od 1. ledna 2013 do právního postavení pronajímatele předmětného majetku, a to na základě analogické aplikace § 680 odst. 2 obč. zák. Dovolací soud proto z uvedeného právního názoru vychází. Součástí zjištěného (ničím nezpochybněného) skutkového stavu byla rovněž zjištění, že po vystoupení dovolatele ze Svazu nebyla doložena dohoda o finančním a majetkovém vypořádání mezi nimi, že naposledy se o výši ročního nájemného a splátek na něj dohodla žalovaná se Svazem dne 4. prosince 2012, že za rozhodné období žalovaná nájemné zaplatila (platbami z 8. ledna 2013, 24. ledna 2013, 8. února 2013, 21. února 2013 a 21. března 2013) podle této dohody v tam dohodnutých částkách a na tam specifikované účty a že přípisem ze dne 2. ledna 2013 jí dovolatel oznámil, že vystoupil ze Svazu, a požádal ji, aby alikvotní část nájemného, kterou jí upřesnil v přípisu ze dne 1. února 2013, platila jemu. S přihlédnutím ke shora citované judikatuře zastává dovolací soud názor, že na základě uvedených skutkových zjištění nelze – bez dalšího – uzavřít, že žalovaná jako nájemkyně předmětného majetku nemá na nájemném za rozhodné období žádný dluh. I po změně pronajímatele byla sice povinna platit dohodnuté nájemné (jeho alikvotní část) na bankovní účet pronajímatele. Napříště však již měla svoje platby směřovat (za naplnění předpokladů upravených v ustanovení § 680 odst. 2 obč. zák.) na účet nového pronajímatele (tj. dovolatele), nikoli na účet jeho právního předchůdce (viz odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. června 2006, sp. zn. 25 Cdo 1526/2001, uveřejněného pod C 2005 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, na který dovolatel v dovolání rovněž poukázal).“* (zvýrazněno zdejším soudem). Z právě uvedeného je tedy zřejmé, že

v řízení o dovolání nebyla otázka vlastnictví (jednotlivých kategorií) vodohospodářského majetku jako sporná vůbec vznesena, nýbrž byla řešena pouze otázka placení nájemného v případě změny pronajímatele. Nejvyšší soud výslovně vycházel z toho, že nebyla zpochybněna správnost právního názoru, že v důsledku zániku členství ve Svazu ke dni 31. prosince 2012 vstoupil dovolatel od 1. ledna 2013 do právního postavení pronajímatele. V nyní posuzované věci se však jednalo o otázku spornou, odvíjející se od vyřešení otázky vlastnictví předmětného majetku.

45. Pokud jde o otázku majetku ve vlastnictví Svazu, který získal privatizací od státu, tak v této části je napadené rozhodnutí žalovaného dílem nepřezkoumatelné a dílem nesprávné. Právní názor žalovaného, že bez ohledu na zápis v katastru nemovitostí je vodojem Luka „starý“, který je privatizovaným majetkem, ve vlastnictví městysu Luka nad Jihlavou, protože Svaz byl povinen jej městysi předat na základě rozhodnutí krajského úřadu ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019, nemůže obstát již z toho důvodu, že citované rozhodnutí bylo i v tomto rozsahu zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404. Pokud jde o otázku vlastnictví majetku zařazeného v rámci kategorie majetku ve Svazu coby majetek tzv. privatizovaný, tak k tomu žalovaný ani krajský úřad neuvádí ničeho a žalovaný se vůbec v tomto směru s argumenty žalobce, že se jedná o majetek, který Svaz nabyl od státu a který městys Luka nad Jihlavou nikdy nevlastnil, nevypořádal; v této části je tedy rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.
46. V otázce naplnění podmínek pro zrušení povolení žalobce k provozování vodohospodářského majetku v rozsahu vymezeném prvostupňovým rozhodnutím tedy správní orgány vycházely z nesprávných důvodů, které ve světle citované judikatury správních soudů nemohou obstát, a pokud jde o kategorii tzv. privatizovaného majetku Svazu, jsou jejich závěry nepřezkoumatelné.
47. Pokud jde o důkazní návrhy, tak žalobce odkazoval na listiny, které již jsou součástí správního spisu; jeho obsahem soud ve správním soudnictví nedokazuje, neboť je povinen z něj vycházet (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2018, č.j. 4 As 113/2018-39). Nadto je zřejmé, že jejich obsah není mezi účastníky řízení sporný. Pokud jde o návrhy na dokazování rozsudky soudů, ty jsou zdejšímu soudu jednak známy z jeho úřední činnosti a nadto nejde o důkazní návrhy ke sporným skutkovým otázkám. Proto zdejší soud tyto důkazy neprovedl. Pokud jde o důkazní návrhy obsažené v doplnění žaloby ze dne 4.7.2022, jedná se o důkazní návrhy směřující k aktuálnímu skutkovému stavu, tedy nikoli ke skutkovému stavu ke dni rozhodování správních orgánů. Proto zdejší soud tyto důkazy neprovedl.
48. S ohledem na výše uvedené zdejší soud napadené rozhodnutí jako nezákonné podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s). V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku; osud prvostupňového rozhodnutí závisí na navazujících úvahách žalovaného.

V. Náklady řízení

49. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na

náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

50. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále šlo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za dva úkony právní služby po 3 100 Kč společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení a žaloba; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla k nákladům za právní zastoupení připočtena částka odpovídající DPH. Pokud jde o podání žalobce ze dne 4.7.2022 „Návrh žalobce na přednostní projednání a rozhodnutí věci“, v němž je vylíčen navazující vývoj věci, nejedná se o úkon právní služby, který se mohl jakkoli promítnout v posouzení věci; podle zdejšího soudu tudíž není důvod klást náhradu nákladů s tímto úkonem spojených k tíži žalovaného. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 11 228 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. prosince 2022

David Raus v.r.
předseda senátu